

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 22.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790470800/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Maneer. Felix, henvendte han sig til den nys Ankomne, er Du i godt Humeur iaften?

Brillant, svarede denne.

Vel, vedblev Flint; denne Herre er Hr. Jespersen, det er Felix Bearn. Nu gaar vi hen og spise til Aften.

Jeg fulgte med, uagtet jeg i mit Hjerte fortrød, at jeg ikke havde afviist Indbydelsen; imidlertid lovede jeg ved mig selv, at afholde mig fra enhver Udsvævelse, og at fjerne mig, saasnart det lod sig gjøre. Felix tog Flint under Armen og talte ivrigt med ham.

Ja, det er godt nok, sagde denne, men glem alt dette til Desertten; jeg kan ogsaa komme frem med en Historie, som passerede mig forleden Aften, og som ikke er ganske umærkværdig.

Vi gik op paa en Restauration; Flint lod os anvise et særskilt Værelse, og gav sine Ordre til Opvarteren. Felix kastede sig saa lang han var i Sophaen, og generede sig ikke for at lægge Fødderne op med. Derpaa gav han sig til at anstille forskjellige Balanceer Øvelser med sin Stok, som hvis det var skeet i min Stue, vilde have indjaget mig en retfærdig Skræk for mine Speile og øvrige Huusgeraad. Flint satte sig ved Bordet, og underholdt sig meget behageligt ved at fløite en Vise, idet han accompanerede sig selv med at tromme med Kniv og Gaffel paa Tallerkenen. De syntes begge at have glemt min Nærværelse, og jeg tænkte netop paa at finde en Grund til at forlade dem, da Flint endelig udbød:

Men hvorfor Pokker holder De Dem i Baggrunden? Sæt Dem ned, nu komme Varene strax.

Jeg satte mig uvilkaarligt, og lidt efter kom Opvarteren med Brød, Knive &c. samt tre Snaps. Felix foer op af Sophaen, idet han kastede sin Stok saa blindt hen fra sig, at det ikke var hans Skyld, at den ikke traf mig i Hovedet, men snarere min, der itide bukkede mig. Jeg saae nu med stum Forbauselse Flint give sig ifærd med at smøre Sennop paa et Stykke Brød, hvilket han derpaa spiste, efter at have drukket en Snaps heelt ud. Felix lod til at ville følge hans Exempel. Flint skjød den tredie Snaps over til mig med et opmuntrende Nik; men jeg skjød den fra mig, idet jeg med værdig Alvor erklærede, at jeg aldrig nød Spiritus. Det var mærkeligt at see den Virkning, som min Erklæring frembragte. Felix, der lige var i Begreb med at sætte Glasset for Munden, holdt inde, saae inqvirerende til mig, vendte derpaa Ansigtet imod Flint og gjorde en løierlig Grimace, nikkede saa til mig og

sagde: Skaal, og tømte derpaa hver Draabe af sit Glas. Flint havde uaf-ladeligt betragtet mig, endelig sagde han:

Ja, det har jeg slet ikke tænkt paa, De er maadeholden.

Han lagde en saa stærk Vægt paa det sidste Ord, at jeg fandt mig beføiet til at forklare ham, at Maadehold var en Dyd, men Fylderie kun nedværdigede os under de Umælendes Standpunkt.

Fylderie, gjentog Flint, ja fy for Fanden; men en Snaps til sin Mad! Fylderie er ækelt, tilsidst kommer man til at gaee ved Siden af sine Støvler, og faaer en fæl Tendens til at ligge i Rendestenene; men en Snaps eller to, det varmer, det opliver Kræfterne, det giver fornyet Appetit og et godt Humeur, uden hvilket Pokker skulde spise til Af-ten. Fylderie, Snapsen fra Morgen til Aften, *au diable!* i en evig Døs, det er ligesaa væmmeligt, som det er opmuntrende i et godt Lag at faae sig en Donner. Og De skal faae den iaften, afbrød han idet Opvar-ten kom ind med Anretningen.

De skal faae den, repeterede Felix, og fyldte Glassene.

Paa en fornøielig Blyhat, vedblev han, idet han stødte an mod mit Glas.

Og saa lidt Jammer som muligt imorgen, supplerede Flint.

Jeg klinkede og drak; men med den faste Beslutning, ikke at drikke mere end to, høist tre Glas Viin. De kastede dem nu over Maden med en Udhungrets Appetit, og jeg fandt, at det var det bedste at følge de-res Exempel. Maden var i Sandhed særdeles vel tillavet, og uagtet jeg ikke sætter nogen Priis paa slige materielle Nydelsler, følte jeg dog en vis Behag, en comfortable Velværen, som jeg ansaae det rigtigst at nyde, især da jeg derved blev sat istand til praktisk at vurdere denne Nydelse, og saaledes med Grunde, hentede fra Erfaringens Mark, herefter kunde bevise dens Nullitet.

Samtalen var i Begyndelsen ikke synderlig levende; den førtes næsten udelukkende mellem Flint og Felix, og bestod meest i gastronomiske Bemærkninger, undertiden saavidt jeg kunde forstaae, oplivet med equivoque Hentydninger, som imidlertid syntes at more de to Herrer fortrinligt, thi de loe undertiden af fuld Hals. Lidt efter lidt blev dog deres Conversation aandrigere, og mod Slutningen af Maal-tidet veed jeg, at jeg lo med over nogle Historier, de fortalte; men jeg har aldrig siden været istand til at erindre, hvori det Comiske bestod. Jeg havde derved gjenvundet mit Humeur, og da vi endelig sad og spiste Rosiner og Mandler, imedens Champagnerens ædle Skum per-